

ELLE KENNEDYOVÁ

PRAVIDLO

**NEMÁ HO V LÁŠKE, NO AJ TAK
PRISTÚPI NA JEHO TRÚFALÚ PONUKU**

ZAPISKY Z KAMPUSU

17+

ELLE KENNEDYOVÁ

PRAVIDLO

Preložila Sofia Skokanová

Elle Kennedy
THE DIXON RULE

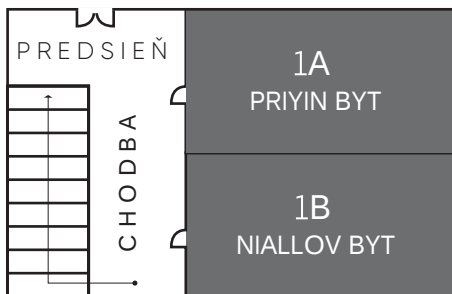
Copyright © 2024. THE DIXON RULE by Elle Kennedy
Translation © 2025 by Sofia Skokanová
Cover design © Vivien Summer, www.vivien-summer.de
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0123-7

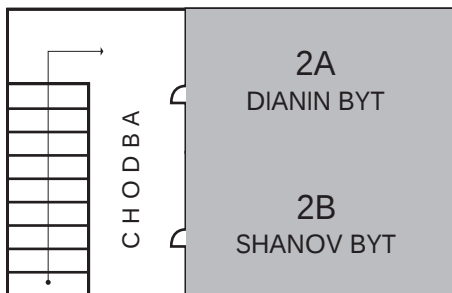
BREZA

PLÁN BUDOVY

PRÍZEMIE

PRVÉ POSCHODIE

MEADOW HILL
BYTOVÝ KOMPLEX

1

Diana

Satan opäť útočí

Júl

Navrchu zrkadla sa vytvoria dve kvapky vody a smerom nadol sa pomaly pretekajú. Sama so sebou uzavriem stávkku, že víťazom sa stane kvapka číslo dva, keďže je omnoho väčšia. Na veľkosti predsa záleží, nie? No len čo naberie rýchlosť, prudko sa stočí doľava. Kvapka číslo jeden udržuje smer a dopadne na pult s umývadlom.

Presne preto nestávkujem.

Handričkou utriem zarosené zrkadlo, aby som sa v ňom videla. Na prsiach a pleciach sa mi rozlieva červeň v reakcii na takmer vriacu vodu. Niečo je so sprchou, no som takmer na mizine, preto nemôžem zavolať inštalatéra, a otec mi povedal, že sa u mňa zastaví až koncom týždňa. To znamená, že budem musieť znášať vriacu vodu ešte niekoľko dní, teda ak si dovedty nespálím kožu.

Napadne mi, že keď otec opraví sprchu, mohol by sa pustiť aj do zásuvky kuchynskej linky, ktorá sa odrazu odmieta otvoriť. Potom by mohol zistiť aj to, prečo automat na ľad v mrazničke nefunguje.

Vlastniť byť je vyčerpávajúce. Hlavne keď je človek absolútne neschopný. Spomenula som, že zo sprchovej hlavice najprv neprestajne kvapkala voda? Pozrela som si videonávod na internete a pokúsila sa opraviť ju sama. Skončilo sa to tak, že sprcha sa zmenila na rozžeravenú sopku. Amatérska inštalatérska zo mňa zjavne nebude.

Odvrátim sa od zrkadla a z háčika na dverách zvesím ružový

huňatý uterák. Vyjdem z kúpeľne plnej horúcej pary a na chodbe sa konečne poriadne nadýchnem.

„Takmer som tam zomrela,“ oznámim Skipovi v obývačke a zabalím sa do osušky. Cez rozľahlý priestor obývačky, ktorá vyzerá ako podkrovie, sa zadívam na takmer osemdesiatlitrové akvárium pri stene.

Tučná zlatá ryбка mi opätuje znepokojujúci, takmer mŕtvotný pohľad.

„Nepáči sa mi, že nevieš žmurkať,“ poviem mu. „Raz ma z toho od strachu trafi šľak.“

Opäť na mňa zíza, potom zamáva plutvami a odpláva na druhý koniec akvária. O chvíľu sa už nevelmi úspešne ukrýva za zlatou truhličkou. Keď som predavačovi v obchode s rybkami ukázala Skipovu fotku, vyhlásil, že takého veľkého karasa ešte nevidel. Moja ryba je zjavne obézna. Nehovoriac o tom, že na môj vkus je až priveľmi tichá a to ma znervózňuje. Neverím zvieratám, ktoré nevydávajú žiadne zvuky.

„Vieš čo, Skip? Keď budeš mať zlý deň a budeš rozrušený, aj ja takto odplávam a nebudem sa ťa snažiť upokojiť. Takže sa napchaj do tej svojej pirátskej truhlice a zadus sa tam.“

Neznášam ryby. Keby som mala na výber, nijakú by som nemala. Túto otrasnú rolu mi vnútila moja nebohá teta, ktorá mi svojho jedinečného, no celkom zbytočného karasa odkázala vo svojej poslednej vôli. Keď vykonávateľ závetu čítal našej rodine túto časť nahlas, mal čo robiť, aby sa nerozosmial. Môj mladší brat Thomas sa ani neunúval a vybuchol do smiechu, no otec ho umlčal pohľadom.

Keď sa na to pozrieme z tej lepšej stránky, teta Jennifer mi okrem akvária odkázala aj byt, a tak som sa stala dvadsaťjedenročnou majiteľkou nehnuteľností. Všetko zlé je na niečo dobré.

Sprcha bola taká horúca, že som celkom vysmädla. Rozhodnem sa, že si najprv vezmem fľašu s vodou a až potom sa oblečiem. Bosá sa vyberiem k chladničke, no vyláká ma cinknutie mobilu na kuchynskej linke a znehybniem. Otočím sa a zadívam sa na displej. Potlačím ston. Píše mi môj bývalý.

PERCY:

Čau, čo keby sme sa dnes večer stretli a pokecali? Po ôsmej mám voľno.

Nie, nemám záujem. Pochopiteľne však nemôžem byť taká priama. Som síce výbušná, ale nie zbytočne drzá. Musím nájsť milý spôsob, ako ho odmietnem.

Nie je to prvý raz, čo sa ozval, aby sme si „pokecali“. Zrejme je to moja chyba, keďže som mu navrhla, aby sme po rozchode zostali kamaráti. Dám vám jednu radu: Nikdy nikomu nenavrhujte, aby ste zostali kamaráti, keď to nemyslíte vážne. Inak si koledujete o poriadny problém.

Mobil nechám na linke a z chladničky vyberiem fľašu vody. Percymu odpoviem, keď sa oblečiem.

Prázdnu fľašu hodím do koša pod výlevkou a vtom sa na chodbe ozve známe mňaukanie. Môj byt má steny ako z papiera, preto počujem všetko, čo sa deje za vchodovými dverami. Postrehnem každý krok a výnimkou nie je ani cupitanie Luciných maličkých labiek. Tá malá potvora navyše nosí na obojku zvonček, ktorý ohlasuje každý jej pohyb.

Potlačím nadávku, no vtom sa vo mne ozve zmysel pre povinnosť. Dolnú susedu Priyu mám rada, ale jej mačka, majsterka v útekoch, mi lezie na nervy. Lucy sa aspoň raz za týždeň nepozorovane vykradne z bytu.

Otvorím dvere a dnu sa vovalí z chodby chladný vzduch. Vykročím na hladkú dlažbu pred dverami a snažím sa striasť zimomriavky, ktoré mi nabehnú na pažiach.

„Lucy?“ prihovorím sa jej spevavo.

Keď ju volám, musím potlačiť akýkoľvek náznak frustrácie. Keby tá sivá chlpatá guľôčka vycítila hnev, uháňala by dole k hlavnému vchodu do bytovky ako meteor, ktorý sa rúti na Zem.

Bytový komplex Meadow Hill nie je ako iné bytovky. Nejde o nijakú päťdesiatposchodovú opachu so stovkami bytov. Architekt ho

navrhol podľa vzoru prímorských rezortov, preto areál tvorí pätnásť dvojpodlažných budov, pričom v každej sa nachádzajú štyri byty. Jednotlivé domy spájajú kľukaté chodníčky a mnohé ponúkajú výhľad na bujné trávniky, tenisový kurt či na bazén. Keď Lucy naposledy ušla, môj dolný sused Niall sa práve vracal domov z práce. Mačka využila otvorené vchodové dvere a s vidinou večnej slobody prebehla popri ňom.

„Lucy?“ opäť na ňu zavolám.

Zvonenie zvončeka dolieha zo schodiska. Na vrchnom schode sa s hlasným mňaukaním zjaví sivá pásikavá mačka. Vzorne si sadne a vzdorovito sa na mňa zadíva.

Áno, som tu, vysmieva sa mi. Čo urobíš teraz, ty krava?

Pomaly si kľaknem, aby som bola viac na úrovni jej očí. „Si jedna diabolská mačka,“ oznámim jej.

Chvíľu si ma premeriava, potom zdvihne labu, zdržanlivo si ju olíže a opäť ju položí na dlažbu.

„Myslím to vážne. Priniesli ňu z pekla. Osobne ňu doručil satan svojimi studenými rukami. Tak povedz, poslal ňu hore ku mne, aby si ma mučila?“

„Mňau,“ ozve sa samolúbo a ani nežmurkne.

Udivene otvorím ústa. Tá mrcha to práve potvrdila!

Na kolenách sa prisuniem bližšie a pridržím si uterák. Som asi pol metra od nej, keď sa dolu na chodbe ozvú hlasy a na schodoch zadunia kroky.

Lucy vyštartuje a preskočí mi ponad plece ako malá prekážka na mačacích olympijských hrách. Preletí cez škáru v mojich dverách a tak ma vyľaká, že stratím rovnováhu. Inštinktívne vystriem pred seba ruky, aby som sa zachytila, a pritom pustím uterák.

Spadne na zem vo chvíli, keď na mňa dopadne tieň.

Od prekvapenia zajačím. Zízajú na mňa traja hokejisti.

Na nahú Dianu. Lebo som nahý.

Už som spomenula, že som nahý?

„Si v pohode, Dixonová?“ ozve sa posmešný hlboký hlas.

Rukami sa rýchlo snažím zakryť, no mám ich len dve a najradšej by som zakryla minimálne tri partie.

„Preboha, nepozerajte sa!“ prikážem im a schmatnem uterák zo zeme.

Musím uznať, že naozaj odvrátili zrak. Vyskočím na nohy a náhlivo si obrútim osušku okolo seba. Zo všetkých ľudí, ktorí ma mohli stretnúť v tejto ošemetnej situácii, to musel byť práve Shane Lindley a jeho kamaráti. Čo tu vlastne robia?

Vtom mi svitne. Ach, nie!

Pri pohľade na Shanove pobavené tmavé oči mi stiahne žalúdok od hrôzy. „Nie. Už dnes?“

Venuje mi široký úsmev a odhalí pri tom dokonale biely chrup. „Ach, áno, dnes.“

Satan opäť útočí.

Shane sa sem sťahuje.

Našťastie nebude bývať so mnou. To by bolo dvojnásobne strašné. Nikdy by som sa nedokázala deliť o byť s takým nadutým debilom. Dosť zlé je už to, že budeme bývať na jednom poschodí. Shanovi rodičia sú bohatí a zjavne si myslia, že ak budú svojich potomkov rozmaznávať, vychovajú z nich pokorných ľudí, preto kúpili svojmu synovi, ktorý má od pokorného človeka poriadne ďaleko, byť vedľa mňa. Ten bol prázdny, odkedy šla moja posledná suseda Chandra do dôchodku a presťahovala sa do Mainu bližšie k rodine.

Moja najlepšia kamarátka Gigi sa vydala za Shanovho najlepšieho kamaráta Rydera, a tak ma varovala, že sa tento týždeň presťahuje. Ocenila by som však konkrétnejší dátum a čas. Alebo mi aspoň mohla dnes poslať nejakú varovnú esemesku. Bola by som pripravená a nemala by som na sebe osušku. Dnes na večeri jej to rozhodne vykričím.

„Neboj sa, nič sme nevideli,“ uisťuje ma Will Larsen a usiluje sa tváriť, akoby sa nič nestalo.

„Ja som ti videl kozy a polovicu zadku,“ poznamená Beckett Dunne ochotne.

Neviem, či sa mám smiať alebo plakať. S dokonalou tvárou, s miernym austrálskym prízvukom a so zvlhčenými blond vlasmi vyzerá až príliš sexi. Všetko, čo vypustí z úst, napokon vyznie očarujúco, hoci keby to povedal niekto iný, bolo by to odporné.

„Vymaž si ten pohľad z pamäti," varujem ho.

„To sa nedá," odvetí a žmurkne na mňa.

Pozriem sa na Shana a dobrá nálada ma opustí. „Ešte stále môžeš tento byť predať," poviem s nádejou v hlase.

Dobre však viem, že o tom môžem len snívať. On nikam neodíde, hlavne nie po tom, čo jeho rodičia zrejme minuli kopu peňazí na rekonštrukciu bytu. Celý mesiac sa z neho neprestajne ozýval hluk stavebných prác. Úbohý Niall pod nami sa každý deň, keď začul vŕtáčku, rúcal. Ten chlapík má silnú alergiu na hluk.

Ktovie, ako si Shane prerobil byt. Stavím sa, že ho zmenil na typický pánsky brloh vhodný na naplnenie svojich sexuálnych chŕťok.

A verte mi, dobre viem, aké má chŕťky. Týkajú sa (zatiaľ, no počet stále rastie) dva a pol roztlieskavačky z môjho tímu. Polovice preto, lebo s treťou sa len oblizoval. Ten chalan ich však aj tak zbiera jednu za druhou ako trofeje. Gigi mi povedala, že minulý rok mu nejaká baba zlomila srdce a teraz je prvý raz single. Podľa Gigi si chce vynahradiť stratený čas. Podľa mňa je to však len výhovorka a sukničkárov by sme nemali ospravedlňovať. Oni sa jednoducho s týmto génom rodia.

„Nemusíš sa pred chalanmi hrať na drsniačku," povie Shane. „Všetci vieme, do koho si zbláznená."

Odfrknem. „Jediný, kto je do teba zbláznený, si ty sám."

Pravdupovediac, vôbec by ma neprekvapilo, keby ten chalan vo voľnom čase mimo ľadu hádzal zamilované pohľady do zrkadla. Hokejisti sú posadnutí dvomi vecami: sebou a hokejom. Shane Lindley nie je výnimka.

Rozhodne sa mi z neho nepodlamujú kolená, no musím uznať, že je fakt fešák. Vysoký a príťažlivý. Má široké zmyselné pery a štýlovo ostrihané čierne vlasy. Je svalnatý a vždy, keď sa niekoho pokúsi zväbiť sebaavedomým úsmevom, na lícach mu nabehnú jamky. Dnes

popoludní má oblečené basketbalové šortky a červené tričko, ktoré mu ladí s tmavšou pokožkou.

Neujde mi, ako si ma zabalenú v osuške Beckett opäť obzerá. Zamračím sa naňho. „Môžeš civieť, koľko chceš, no ver mi, že tá osuška už zostane na mieste.“

„No ak by sa to predsa len stalo, nerád by som o to prišiel.“ Usmeje sa na mňa, akoby ma chcel pretiahnuť, a zuby mu vo svetle žiaroviek zasvietia.

„To je tvoj byt?“ spýta sa Will a ukáže na dvere za mnou.

„Žiaľ.“

„Dokelu! Keď Gigi povedala, že budete susedia, neuvedomil som si, že budete bývať vedľa seba,“ poznamená a pohľadom prejde od mojich dverí k tým vedľajším.

„Už to nerieš, prosím ťa,“ zahundrem. Otočím sa k Shanovi. „Ak čakáš uvítaciu párty, vyhod' si ju z hlavy. Odteraz sa budem usilovať žiť tak, aby som ťa už nikdy nestretla.“

„Veľa šťastia.“ V Shanových hnedých očiach sa mihne pobavenie. „Ja sa zas budem usilovať, aby sa z nás stali najlepší priatelia a aby sme spolu trávili všetok voľný čas. Ach, keď už sme pri tom, tento víkend robím párty. Mali by sme ju usporiadať spolu. Mohli by sme nechať otvorené tvoje aj moje dvere a...“

„Nie!“ Ukazovákom bodnem do vzduchu. „Nie. V žiadnom prípade. Keď už sme pri tom, vy dvaja,“ zlostne zazriem na Willa s Beckettom, „ho počkajte v byte. Ja musím s Lindleyom prebrať pravidlá spolunažívania.“

2

Shane

Leto môjho života

Nasledujem tú zúrivú blondínu do jej bytu a potláčam smiech. Z chodby prejdeme do obývačky a ja musím niekoľkokrát zažmurkať, lebo čosi takéto som vôbec nečakal. V izbe sa nachádza rôznorodý nábytok a purpurovočervený koberec, ktorý absolútne nepasuje k ble-domodrej kvetovanej sedačke. Je to presne ten typ nábytku, ktorý nájdete, keď idete vypratať dom po mŕtvej babke. Nikto z rodiny by sa oň netrhal, pohádali by sa jedine o to, kto ho zavezie na charitu.

„Vyzerá to tu ako u starej dievky, ktorá žije len s mačkami,“ konštatujem.

„Mňau,“ ozve sa z kuchyne.

„Doriti! Veď ty aj máš mačku.“ Od prekvapenia otvorím ústa, lebo spoza úzkeho kuchynského ostrovčeka vyjde sivá pruhovaná mačka a hľadá na mňa, akoby som jej zabil mačiatka.

Diana sa tvári podobne. „To je Lucy. Patrí našej dolnej susede. Rada sa vykradne von, keď k nej príde klient na terapiu.“

„Čau,“ prihovorím sa šelme a kývnem jej na pozdrav.

„Márna snaha. Je to satan z najhlbšieho pekla,“ povie Diana vo chvíli, keď sa Lucy vyberie ku mne a obtrie sa mi o nohu.

Spokojne zapradie a prepchá svoje huňaté telo pomedzi moje píšfaly.

Diana na nás zagáni. „Prečo ma vôbec neprekvapuje, že vy dvaja ste si sadli? Lucy, zmizni! Potrebujem hodiť reč s Lindleyom.“

Mačka si však sadne k mojim nohám a pradije.

„Má nos na ľudí," utrúsím a ďalej sa rozhliadam po tom čudnom priestore.

Starodávna vitrína je plná skleneného riadu a hneď vedľa nej stojí supermoderná knižnica. A tamto je...

„Panebože, ty máš ryбку?! Kto si ako domáce zvieratko kúpi ryбку? Maj trochu sebaúcty, Dixonová."

Prepáli ma pohľadom smaragdovozelených očí. Takmer pocítim to teplo. „Moju rybu z toho vynechaj. Nie je dokonalá, ale je moja."

Potlačím smiech. Neujde mi, že má stále na sebe len osušku. Nebudem klamať, vyzerá naozaj bohovsky. Je krásna. Má veľké oči, platinové blond vlasy a zvodné pery. Je o čosi nižšia, než by sa mi normálne páčilo, sotva niečo vyše metra a pol, možno meter päťdesiatšedem, ak mám byť veľkorysý. Drobná kráska s veľkou osobnosťou. Hoci tá veľká osobnosť zrejme väčšinu času niekomu strpčuje život.

„Idem sa prezliecť. Ale musíme sa porozprávať, takže nikam nechodť."

„Čo keby som ti pomohol?" navrhnem nevinne.

„Nikdy."

Opäť dusím smiech. S Dianou máme búrlivý vzťah. Ona ma nezáša a ja ju rád rozčuľujem.

Rázne odkráča a ja obdivujem, ako sa jej pri tom vyhíňa osuška na zadnej strane svalnatých stehien. Odprisahal by som, že som zazrel spodnú líniu jej zadku. Svetlú pokožku má teraz v lete pekne opálenú. Zrejme rada využíva vonkajší bazén. Došliaka, veď ja mám teraz bazén! Toto miesto je šialené.

Dokonce mám v paži, že kamoši a spoluhráči si zo mňa uťahujú, lebo môj „bohatý tatko" mi kúpil byt. Jasné, že naši majú dosť prachov, ale nie som nijaký rozmazaný debilko. Nežiadal som otca, aby mi kúpil byt. Je to investícia. Keď skončím Briar a pôjdem do Chicaga hrať v NHL, prenajme ho podobne ako mnoho iných nehnuteľností, ktoré má vo Vermonte a v severnom Massachusetts.

Zatiaľ si budem užívať vlastné bývanie, keďže uplynulé tri roky som žil v dome s Ryderom a Beckettom, pričom dva roky sme strá-

vili na Eastwoode, na našej predchádzajúcej výške. Keď sa hokejové tímy Eastwoodu a Briaru zlúčili, presťahovali sme sa do Hastingsu, mestečka najbližšie k areálu univerzity.

Diana sa vráti v krátkučkých odstrihnutých šortkách a vo vyťahanom tričku. Nemá podprsenu a zrak mi nedobrovoľne zabľúdi k jej pevným púčikom. Cez tenký materiál jej presvitajú bradavky.

„Nezízaj mi na prsia!“

Nepopriem, že som to naozaj robil. Pokrčím plecami a presuniem zrak. Ukážem okolo seba. „Keď si odmyslíme to otrasné zariadenie, máš to tu celkom pekné. A zrejme trochu väčšie než ja. Koľko platíš za nájom?“

„Neplatím za nájom. A nepoviem ti, akú mám splátku hypotéky, ty zvedavec.“

Nadvihnem obočie. „Ty tento byt vlastniš? To je husté.“

Odmľčí sa, akoby sa nechcela so mnou baviť, a potom povie: „Zanechala mi ho teta. Žila tu len rok a potom zomrela.“

Poobzerám sa okolo seba. Nechcem sa na to spýtať, ale...

„Panebože, nezomrela v tejto miestnosti! Dostala infarkt v kancelárii v Bostone.“

„Doriti! To je blbé. Mrzí ma to.“

„Čo už. Nechajme to. Teraz tie pravidlá.“ Diana si prekríži ruky cez prsia. „To, že tu bývaš, neznamená, že tu budeš chodiť hore-dole.“

„Podľa mňa to znamená práve to.“ Pobavené napodobním jej postoj a takisto si prekrížim ruky. „Veď tu bývam.“

„Nie, ty bývaš tam.“ Ukáže na stenu za sebou, za ktorou je môj byt. „Nebývaš tu.“ Ukáže na obývačku. „Takže prestaň plánovať párty v mojom byte.“

„Neplánoval som ju. Len som to navrhol.“

Ignoruje ma. „Nebudem s tebou usporadúvať nijaké párty. Toto je moje útočisko. Nevieš, čo ti o mne povedala Gigi...“

„Povedala, že si poriadna otrava.“

Diana zalapá po dychu. „To nepovedala.“

„A ešte povedala, že si vyžaduješ veľa pozornosti.“

„Ani to nepovedala.“

„To vlastne áno.“

Prižmúri oči. Viem, že neskôr napíše Gigi, aby si to overila. Manželka môjho najlepšieho kamaráta (Preboha, stále si na to nemôžem zvyknúť!) ma pred Dianou varovala a poradila mi, aby som jej najlepšiu kamarátku nechal na pokoji, ak sa chcem vyhnúť každodenným slovným prestrelkám. To však nemám v povahe. Niektorí ľudia sa možno konfrontácii vyhýbajú. Iným asi nedá spať, ak ich niekto nemá rád, a ja viem, že Diana ma nemá rada. Lenže ja sa konfliktov nestránil a jej averzia vo mne vyvoláva nutkanie provokovať ju ešte viac. Ozýva sa vo mne škôlkar. Každý chlap sa z času na čas vráti do predškolských čias.

„Počúvaš ma vôbec?“ zahundre.

Zdvihnem hlavu. Ach, ešte stále mi niečo káže! Je úplne mimo. „Jasné. Nijaké párty v tvojom byte.“

„A nijaké párty v bazéne.“

Nadvihnem obočie. „Takže odrazu hovoríš za všetkých susedov?“

„Nie. Susedia hovoria sami za seba. Nečítal si domový poriadok?“

„Zlato, práve som prišiel.“

„Nevolaj ma zlato.“

„Ešte som neprišiel ani k dverám svojho bytu a hneď si ma vtiahla sem.“

„Prečítaj si domový poriadok. Berieme ho tu veľmi vážne, jasné? Schôdza vlastníkov sa koná dvakrát do mesiaca, vždy v nedeľu ráno.“

„Dobre. To ide mimo mňa.“

„Ani som nečakala, že tam budeš chodiť. A, úprimne, ani ťa tam nechcem. Fajn...“ Zopne ruky, akoby viedla tréning. Diana je totiž kapitánkou tímu roztlieskavačiek na Briare. „Tak si tie pravidlá zhrňme. Mierni sa s večierkami. Po cvičení vždy utri vybavenie v posilňovni. Nesexuj v bazéne.“

„A čo fajky v bazéne?“

„Pozri, je mi jedno, komu chceš vyfajčiť, len to nerob v bazéne.“

Uškrniem sa na ňu. „Myslel som, že by niekto vyfajčil mne.“

„Ach, naozaj?“ Diana sa milo usmeje. „A ja si myslím, že najdôležitejšie je, aby si si zapamätal, že nie sme kamaráti.“

„Takže milenci?“ žmurknem na ňu.

„Nie sme kamaráti ani milenci. Sme susedia. Sme tichí a tolerantní obyvatelia bytovky s názvom Breza v komplexe Meadow Hill. Nerozčuľujeme sa navzájom...“

„Práve teraz ma trochu rozčuľuješ.“

„... nerobíme si problémy a podľa možnosti sa spolu nerozprá-vame.“

„A toto sa nepovažuje za rozhovor?“

„Nie. Je to debata, ktorá zabezpečí, že v budúcnosti už spolu debatovať nebudeme. Takže si to zhrňme. My dvaja nie sme priatelia. Nebudeme spolu vyvádzať. A ešte niečo, prestaň trkať s roztlieskavčkami z môjho tímu!“

Takže o to ide. Stále ju šťve, že som sa minulý semester zaplietol s niekoľkými babami z jej tímu. Jedna z nich, Audrey, sa na mňa zjavne namotala. Na tréningu bola taká rozrušená, že spadla z pyramídy a vyvrtla si členok. No čo s tým mám ja? Ja dokážem na ľade pustiť všetko z hlavy a sústrediť sa len na hokej. Nedovolím, aby ma niečo rozptýlilo, preto v športe hviezdím. Ak sa Audrey nedokázala odosobniť od chalana, s ktorým sa stretla až raz, je to jej problém.

„Dobre,“ odvetím netrepezlivo. „Sú ešte nejaké Dixonovej pravidlá alebo ma už môžeš ospravedlniť? Môj nábytok sa sám neposkladá.“

„To je všetko. Aj keď v skutočnosti existuje len jediné Dixonovej pravidlo. Zákaz vstupu Shanovi.“

„Kam mám zákaz vstupu?“

„Všade. No hlavne do môjho blízkeho okolia.“ Opäť sa usmeje, ale nebadá na nej ani náznak pobavenia. „Fajn. Skončili sme.“ Ukáže na chodbu. „Môžeš ísť.“

„Takže to fakt bude takto?“

„Áno, práve som ti povedala, že to bude takto. Veľa šťastia v novom domove, Lindley.“

Poslušne opustím jej byt a vrátim sa do svojho, kde sa Will s Beckettom už pustili do skladania môjho nového gauča. Will nožom prerezáva plastový obal na veľkých epedách a Beckett kľačí na dre-

venej podlahe a usiluje sa prísť na to, ako treba pripevniť ležadlo k hlavnej sedacej časti. Vybral som si tmavosivú farbu, lebo sa bude ľahšie čistiť. Niežeby som sa k tomu sám niekedy dostal – mama trvá na tom, že mi sem každé dva týždne pošle upratovačku. Rovnaký postup zvolila, keď som s chlapcami býval v dome. Podľa nej sú moje upratovacie schopnosti chabé. S tým nesúhlasím. Myslím si, že som na tom minimálne rovnako ako väčšina ľudí. Vo svete upratovania mám vysoké méty.

„Prepáčte,“ ospravedlním sa chalanom. „Dixonová mala potrebu ma zvoziť. Takto mi prejavuje lásku.“

Will odfrkne.

Beckett naňho letmo pozrie a uškrnie sa. „Hej, sorry, kámo, ale tohto vtáčika nelapíš len na svoje jamky na lícach.“

Zrejme má pravdu.

„Kamoš, naozaj ťa nemá rada,“ dodá Will a pribije klinec. „Minulý týždeň som bol s ňou a s Gigi na večeri, a len čo začula tvoje meno, zagúľala očami tak silno, až jej skoro vypadli.“

„Och, ďakujem! Hneď mám zo seba lepší pocit.“

„No, no, tvoje ego určite dostalo poriadny úder.“

Podídem k Willovi, aby som mu pomohol s epedami, a potom všetci traja presunieme gauč na nové miesto, lebo Beck usúdil, že nemôže byť pod oknom, aby na ňom nebolo v zime priveľmi chladno. Otočíme ho tak, že teraz stojí oproti stene z červených tehál. Odstúpim a prezriem si rozloženie. Vyzerá to dokonale.

„Tam by sme mali zavesiť telku,“ ukážem na tehlovú stenu. „Môže sa do nej vítať?“

„Hej, malo by to byť v pohode,“ odvetí Beckett a obzrie si stenu zblízka. Z tváre si odhrnie niekoľko prameňov strapatých blond vlasov. „Vítačku, šéfe!“

„Aha, naňho!“ zasmejem sa. „Tuším nemáš obe ruky ľavé.“

Beckett žmurkne. „Naozaj ťa prekvapuje, aký som šikovný?“

Dobrý postreh.

Keď dokončíme gauč a zavesíme telku, vyberieme sa do spálne zmontovať posteľ. Je to užšia manželská posteľ, hoci by mi sem vošla

aj štandardná. Will rozbaľuje náradie. Ja s Beckettom rozkladáme jednotlivé diely z lesklého tmavého čerešňového dreva. Beck nám počas práce hovorí, čo všetko plánuje stihnúť, kým bude v lete doma. Domov má teoreticky v Indianapolise, kam sa jeho rodina presťahovala, keď mal desať, ale narodil sa a spočiatku vyrastal v Austrálii. V nedeľu odchádza do Sydney.

„Je na prd, že ani jeden z vás nejde," povie namrzene. „Chápem, prečo nemôže ísť Ryder. Ale vážne? Ani jeden z vás nemôže vypadnúť?"

Pokrčím plecami. „Sorry. Nemôžem len tak zdrhnúť do Austrálie. Leto je jediné obdobie, keď môžem byť s rodinou." Je to pravda. Po zvyšok roka sa sústredím len na hokej a o čosi menej aj na výsledky v škole, ktoré musím dosahovať, aby som mohol hrať.

Beckett prikývne. „Chápem. Rodina je dôležitá." S rodičmi, ale aj s bratrancami v Austrálii, má blízke vzťahy. Je jedináčik, preto sú preňho skoro ako súrodenci.

„Mňa prekvapuje, že nejdeš ty," poznamenám a pozriem sa na Willa.

Pokrčím plecami. „Toto leto robím. Po promóciách chcem precestovať Európu s rucksakom na chrbte. Asi tam strávim pol roka alebo rok."

„To znie super."

Beckett sa na mňa zachechce. „To hovorí ten, čo nechcel o cestovaní s rucksakom ani počuť."

„To nie je pravda. Šiel by som do toho."

„Fakt?" zapochybuje Beck.

„Jasné. Kým by sme skúmali najlepšie časti mesta, chodil by som s rucksakom na chrbte a potom by som sa vrátil do päťhviezdičkového hotela."

„Ty klamársky snob."

Uškrniem sa. Pri všetkej úprimnosti, neprekážalo by mi vzdať sa pohodlia. Kempovanie je super. Aj cestovanie s rucksakom po Európe znie parádne. Ale prečo by mal človek šetriť, ak šetriť nemusí?

„Našiel si si džob ako záhradník alebo niečo také, však?“ spýtam sa Willa.

„Pri bazéne.“

Otvorím ústa. „Budeš čistiť bazény?“

Will prikývne a Beckett si nahlas vzdychne.

Pobavene sa naňho pozriem. „Chcel by si niečo dodať?“

„Len... nemaj prehnané očakávania. Zistíš, že tvoj kamoš strávi leto prácou pri bazéne a hneď si v hlave vytvoríš celý príbeh a potom bum. Praskne ti tú bublinu a tvoje sny zmiznú ako dym,“ vysvetlí Beck.

„To boli fakt divné metafory. Mohol si rovno povedať, že netrtkám s klientkami.“ Will zagúľa očami a zopakuje mi to. „Netrtkám s klientkami.“

„Preboha, prečo nie?!“ Predstavujem si osamotenú milfku v sporých bikinách, ako si vykračuje k Willovi, nesie mu poháre s limonádou a potom zrazu: *Hop, rozviazal sa mi vrchný diel plaviek. Nechceš si zakefovať?*

„Lebo by ma okamžite vyhodili,“ vysvetlí sucho.

„Chápem. Ale aký je život bez rizika, že ťa môžu vyhodiť?“

„Ozval sa pracháč.“

„Nemáš náhodou otca kongresmana? Mám pocit, že si ešte bohatší než ja. Teda si posledný človek, ktorý by v lete musel brigádovať.“

„Nie. Nikdy nechcem byť zaviazaný otcovi. Radšej si poradím sám.“

Podľa mňa je to obdivuhodné. Po tomto sa už nebudem sťažovať, že ma stále živia rodičia. Mám dvadsaťjeden rokov a užívam si, že som nezamestnaný. Je leto pred posledným ročníkom na výške a chcem si ho užiť do poslednej sekundy. Plánujem sa sústrediť na to, aby som pred sezónou zosilnel a dostal sa do formy. Každé ráno budem chodiť do posilky a do kardiotréningu sa pokúsim začleniť plávanie. Mám aj členstvo v neďalekom golfovom klube, takže budem na greene aspoň párkrát týždenne.

Bude to leto môjho života.

Keď s chalanmi zmontujeme posteľ a upraceme, Beck a Will ma zavolajú na večeru, no odmietnem. Chcem sa vybaľiť a upratať si veci.

Za dnešné popoludňajšie služby sa im odplatím pivom a sobotňajšou párty. Beckett mi to pripomenie, keď ich vyprevádzam ku vchodu.

„Nezabudni na moju rozlúčkovú párty," ozve sa svojím typickým prízvukom.

„Áno, samozrejme, rozlúčková párty, ktorú organizuješ sám pre seba."

„A?"

„A to je trápne. Ale teším sa, ako pokrstíme bazén, takže párty pri príležitosti odchodu môjho debilného kamoša na prázdniny môže byť dobrý dôvod."

Zasmeje sa. „Čo na tú párty povedala tvoja nová suseda?"

„Dixonka? Ach, teší sa! Nevie sa dočkať."

„Len opatrne," varuje ma Will. „Diana vie byť zlá. A je ochotná hrať špinavú hru."

„To ma má odradiť?" spýtam sa s úškrnom. „Čím špinavšia, tým lepšie."

Keď kamaráti odídu, vyberiem sa ku kuchynskému ostrovčeku, aby som si prešiel papiere, ktoré mi tu nechala mama. Naši tu boli včera a pred mojím príchodom byť trochu pripravili. To znamená, že mama naplnila chladničku a uistila sa, že všetky dokumenty sú v poriadku, a otec sa vyrovnal s firmou, ktorá ho rekonštruovala.

Sadnem si na vysokú čiernu koženú stoličku a hrabem sa v kope papierov. Informácie sú také nudné, ako som čakal.

Prevraciam stránky a napokon mi zrak padne na jednu. Je to ilustrovaná mapa komplexu Meadow Hill. Opriem sa o predlaktia, skloním sa nad ňou a preštudujem si ju. Prečo je každá budova pomenovaná podľa stromu? Tá moja sa volá Breza, vedľa je Borovica, Jaseň, Vríba, Javor. Hlavná budova, v ktorej sú umiestnené schránky, sa nazýva Platan. Nachádza sa v nej aj nonstop strážna služba a recepcia. To je fajn.